

"Evet, o zâtın sözleri saadet-i ebediyenin kapılarını açmış..." Bütün peygamberlerin tevhidden sonra ikinci davaları haşir ve saadet-i ebediye olmasına rağmen ekser insanlar neden bu hakikate karşı lakayd kalıp, hatta inkâr ediyorlar?

Bu sorunun cevabını Nur Külliyyatı'ndan İkince Lem'a'da verilmiştir. O hakikat dersinden sadece bir bölüm nakletmekle yetinelim:

"Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. ..."

"... Hem meselâ, cehennem azabını intaç eden büyük bir günahı işleyen bir adam, cehennemin tehdidâtını işittikçe istiğfarla ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla cehennemin ademini arzu ettiğinden, küçük bir emâre ve bir şüphe, cehennemin inkârına cesaret veriyor."(1)

Bu dersi şu âyet-i kerîmelerin ışığında değerlendirdiğimizde mesele kolayca anlaşılır:

"Ben nefsimi temize çıkarmıyorum. Çünkü nefis kötülüğü şiddetle emreder. ..." (Yûsuf, 12/53)

" ... Nefse ve onu düzenleyerek, kötülük duygusunu ve takvasını (sakınma yeteneğini) ilham edene andolsun ki, ..." (Şems, 91/7,8)

Bütün canlılar içerisinde sadece insanlar ve cinler imtihana tabi tutulmuşlar, böylece cennet ve cehenneme namzet olmuşlardır. Bu imtihanın gereği olarak insana hem kötülüğü işleme ve hem de ondan sakınma istidatı verilmiştir.

Bu büyük imtihanda, nefislerine uyararak günahlara giren ve haramlara düşen insanlar, bu yanlış yolun son durağı olan cehenneme gitmemek için şu iki yoldan birini tercih etme durumunda kalırlar. **Birincisi**, tövbe ederek istikamet yoluna girmek, **diğeri** ise bu yanlış yolda devam etmek ve cehenneme gitmemenin yolunu onu inkârda aramaktır.

İşte, ekser insanlar, işledikleri günahlarda ısrar etmekle kendileri için tövbe yolunu adeta kapadıklarından, imana zıt bir yola girmeye psikolojik olarak hazır hale gelirler. Zira, iman ve ibadet yoluna girmeleri için bütün haramları terk edecekler, kötü alışkanlıklarını bir tarafa atacaklar ve en önemlisi de bütün yol arkadaşlarından vazgeçerek yeni bir çevre edineceklerdir.

İşte bu büyük imtihanı başaramayanları bekleyen kötü akıbet, küfre düşme ve cehenneme girmedir.

Semavî kitapların bütün ikazlarına ve peygamberlerin bütün tebliğ ve irşatlarına rağmen çoğu insanın yanlış yolda gitmeleri tamamen nefse mağlubiyetin neticesidir. Konuyu Üstadımızın şu tesbitiyle noktalayalım:

“Âkıbeti görmeyen, bir dirhem hazır lezzeti ileride bir batman lezzetlere tercih eden hissiyat-ı insaniye akıl ve fikre galebe ettiğinden”(2)

Birçok nefis bu zehirli balı severek içmektedir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Lem'lar, İkinci Lem'a.](#)

(2) bk. [Hutbe-i Şamiye.](#)